

NİSAN YAĞMURLARI

Lisa Kleypas

Çeviri
Nil Bosna

epsilon®

Giriş

“Daisy’nin geleceği hakkında bir karara vardım,” diye duyurdu Thomas Bowman karısıyla kızına. “Bowmanlar yenilgiyi kabul etmekten asla hoşlanmadıkları halde, gerçeği göz ardı edemeyiz.”

“Hangi gerçeği baba?” diye sordu Daisy.

“İngiliz asaletinin senin için bir anlamı yok.” Bowman kaşlarını çatarak ekledi. “Veya belki de asaletin senin için anlamı yok. Senin koca arama işine yaptığım yatırımdan elde ettiğim getiri çok düşük. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun, Daisy?”

“Beklenenden daha az getirili bir yatırım olmam mı demek?” diye tahmin yürüttü Daisy.

Daisy’nin yirmi iki yaşına basmış yetişkin bir kadın olduğunu tahmin etmek kesinlikle mümkün değildi. Ufak tefek, ince ve koyu renk saçlıydı; kendi yaşındakiler daha şimdiden ağırbaşlı, genç, evli kadınlar oldukları halde, o hâlâ bir çocuk atikliğine ve coşkusuna sahipti. Dizlerini yukarı toplamış otururken, kanepenin kenarında bırakılmış porselen bir bebek gibi görünüyordu. Kızını kucağında yerini işaretlemek için parmağını arasına soktuğu bir kitapla oturuyor görmek Bowman’ın canını sıkıyordu.

Okumasına bıraktığı yerden devam etmek için babasının lafını bitirmesini zor beklediği belliydi.

“Bırak şunu,” dedi.

“Olur, baba.” Daisy açarak gizlice sayfa numarasını kontrol ettikten sonra kitabı kenara bıraktı. Bu küçük hareket Bowman’ın içine dert oldu. Kitaplar, kitaplar... kızının evlilik pazarındaki utanç verici başarısızlığını temsil eden temel görüntü.

Bowman iki yıldan fazla bir süredir konakladıkları otel süitinin salonunda içi fazlaca doldurulmuş tombul bir koltukta oturmuş, büyük bir puro tütürüyordu. Karısı Mercedes onun yanında, çok ince tahta arkalıklı bir sandalyeye tünemişti. Bowman iriyarı, fıçı biçimli, fiziksel ebadının yanı sıra mizaç açısından da boğa gibi bir adamdı. Tepesi kel olmasına rağmen, fırça gibi kalın bir bıyığı vardı, sanki başındaki saçların uzaması için gereken enerji üst dudağına aktarılmış gibiydi.

Mercedes evliliğe alışılmadık ölçüde narin bir kız olarak başlamış, yıllar içinde daha da incelmış, tıpkı bir kalıp sabun gibi yavaş yavaş eriyerek çıtaya dönmüştü. Gür siyah saçları daima sıkıca toplanmış olurdu, elbise kollarının sımsıkı oturduğu bilekleri öylesine inceydi ki, Bowman tuttuğunda huş ağacı dalları gibi kırabilirdi. Şu anda yaptığı gibi hiç kıpırdamadan oturduğu zaman bile, Mercedes gergin bir enerji yayıyor gibiydi.

Bowman eş olarak Mercedes’i seçtiği için hiçbir zaman pişman olmamıştı - karısının çelik gibi hırsı onunkine tam anlamıyla uyuşuyordu. Bowmanlar’ın sosyete de yer edinmesi için sürekli çaba harcayan, sert mizaçlı acımasız bir kadındı. New York sosyetesine giremediklerine göre, kızları İngiltere’ye götürme konusunda ısrar eden Mercedes

olmuştur. “Sadece onları aşmamız gerekiyor,” demişti kararlılıkla. Ve Tanrı’nın da yardımıyla, büyük kızları Lillian konusunda başarılı olmuşlardı.

Lillian her nasılsa en büyük ödülü, saf altın gibi asil kan taşıyan Lord Westcliff’i yakalamayı başarmıştı. Kont aile için büyük bir kazanç olmuştu. Ama Bowman artık Amerika’ya dönmek için sabırsızlanıyordu. Eğer Daisy unvan sahibi bir koca elde edecek olsaydı, şimdiye kadar çoktan dönmüş olurdu. Zararın neresinden dönülse kârdı.

Beş çocuğunu düşündüğünde Bowman, nasıl oluyor da anne babalarına bu kadar az çekmişler, diye merak ediyordu. O da Mercedes de hırslıydılar, ama yine de son derece kendi halinde, her şeyi olduğu gibi kabul eden, istedikleri her şeyin tıpkı ağaçtaki olgunlaşmış meyveler gibi öylesine ellerine düşeceğinden fazlasıyla emin üç oğulları olmuştu. Bowmanlar’ın hırslı ruhunu sadece Lillian miras almış gibi görünüyordu... ancak o bir kadındı ve bu yüzden de tamamen zaman kaybıydı.

Ve sonra Daisy geliyordu. Tüm çocuklarının arasında Daisy, Bowman’ın daima en az anladığı çocuğu olmuştu. Daisy daha çocukken bile, babasının söylediği şeylerden asla doğru sonuçları çıkarmaz, asıl anlatmaya çalıştığı şeyden tamamen alakasız sorular sorup dururdu. Babası düşük risk ve makul bir gelir isteyen yatırımcıların neden sermayelerini ulusal borç hisselerine yatırmak istediklerini anlattığı zaman Daisy, “Baba, sinekkuşları bir çay partisi verseler ve biz de davet edilecek kadar küçük olsak harika olmaz mı?” diye lafını keserdi.

Yıllar boyunca Bowmanlar’ın Daisy’yi değiştirme çabaları yığıtçe bir dirençle karşılaştı. Daisy kendi halinden memnundu ve bu yüzden ona herhangi bir şey yapmaya

çalışmak, bir kelebek sürüsünü gütmeye çalışmak gibiydi. Veya bir ağaca jöle çivilemeye.

Bowman, kızının ne yapacağı belli olmayan mizacıyla deliye döndüğü için, onu bir ömür boyu üstlenmek isteyen bir erkeğin çıkmaması pek de sürpriz olmamıştı. Çocuklarının kafasına mantıklı kurallar yerleştirmek yerine gökkuşağından aşağı kayan perilerle ilgili zırvalar anlatan biri, ne tür bir anne olurdu ki.

Mercedes şaşkınlıktan gergin bir sesle konuşmaya kattı. “Sevgili Bay Bowman, sezonun bitmesine daha çok var. Benim kanımca Daisy bugüne kadar mükemmel bir ilerleme kaydetti. Lord Westcliff onu, hepsi de kontu kayınbirader olarak kazanmakla son derece alakalı, gelecek vaat eden birçok centilmenle tanıştırdı.”

“Söylemek istediğim şu ki,” dedi Bowman karamsarca, “bu ‘geleceği parlak centilmenlere’ cazip gelen şey Daisy’yi eş olarak kazanmaktan çok Westcliff’i kayınbirader olarak kazanmak.” Sert bir bakışla Daisy’yi yerine mıhladı. “Bu beylerden sana evlenme teklif etme ihtimali olan var mı?”

“Bunu bilmesi mümkün değil ki-” diye itiraz etti Mercedes.

“Kadınlar böyle şeyleri daima bilir. Cevap ver Daisy - bu centilmenlerden herhangi birini bu düzeye getirme ihtimalin var mı?”

Kızı duraksadı, çekik kara gözlerinde sıkıntılı bir ifade belirmişti. “Hayır baba,” diye dürüstçe itiraf etti sonunda.

“Tıpkı düşündüğüm gibi.” Bowman kalın parmaklarını karnının üzerinde birleştirerek sessiz duran iki kadına otoriter bir bakış attı. “Başarıdan yoksun olman iyice zahmetli hale geldi, kızım. Elbise ve süsler için gereksiz masrafları kastediyorum... Seni sonuç çıkmayan bir balodan diğ-

rine taşıyan araba masraflarından söz ediyorum. Daha da ötesi, bana New York'ta ihtiyaç varken, beni İngiltere'de tutan bu girişimden söz ediyorum. Bu yüzden, senin için bir koca seçmeye karar verdim.”

Daisy ona boş boş baktı. “Aklınızda kim var baba?”

“Matthew Swift.”

Daisy, babası sanki delirmiş gibi ona baktı.

Mercedes hızla nefes aldı. “Bu hiç mantıklı değil Bay Bowman! Hiç akla yatkın değil! Daisy'nin böyle bir evlilik yapmasının bizim için hiçbir avantajı yok. Swift bir aristokrat değil, üstelik kayda değer bir serveti de yok-”

“Bostonlu Swiftler'den biri,” diye karşılık verdi Bowman. “Bir ailenin pek de burun kıvracağı biri değil. İyi bir isim ve buna uygun iyi bir kan. Daha da önemlisi, Swift bana yürekten bağlıdır. Ayrıca şimdiye kadar karşılaştığım en iyi iş zekâsına sahip. Damat olarak onu istiyorum. Zamanı gelince şirketimi miras olarak onun devralmasını istiyorum.”

“Şirketinin doğum hakkı olarak miras kalacağı üç oğulun var!” dedi Mercedes öfkeyle.

“İş onların umurunda bile değil. Bu konuda hiç hevesleri yok.” Bowman neredeyse on yıldan bu yana kendi himayesi altında yetişen Matthew Swift'i düşününce, içi gururla doldu. Matthew Bowman'ı, kendi çocuklarından daha fazla yansıtıyordu. “Hiçbirinde Swift'teki güçlü hırs ve acımasızlık yok,” diye sürdürdü Bowman. “Onu asıl vârisim yapacağım.”

“Sen aklını yitirmişsin!” diye bağırды Mercedes öfkeyle.

Daisy sakın bir ses tonuyla babasının sert cümlelerini kesti. “Bu konuda benim de işbirliği yapmam gerektiğini söylemeliyim. Özellikle de şimdi Matthew Swift'in asıl

vâris olması konusu açıldığında. Ama sizi temin ederim, yeryüzündeki hiçbir güç beni, hoşuma bile gitmeyen bir erkekten çocuk doğurmaya zorlayamaz.”

“Biraz da birilerinin işine yaramak istesen iyi olur,” diye homurdandı Bowman. Başkaldırıcıyı ezici bir güçle bastır- mak onun her zamanki mizacıydı. “Varlığını asalak gibi sürdürmek yerine kendine ait bir kocanın ve evinin olma- sını isteyeceğini düşünüyorum.”

Daisy sanki babasından tokat yemiş gibi irkildi. “Ben bir asalak değilim.”

“Öyle mi? Öyleyse dünyaya ne gibi bir faydan olduğu- nu açıkla bana. Şimdiye kadar kim için ne yaptın?”

Daisy kendi mevcudiyetini haklı çıkarma işiyle yüzle- şince taş kesilerek babasına baktı ve sessiz kaldı.

“Bu benim son uyarım,” dedi Bowman. “Ya mayıs so- nuna kadar uygun bir koca bulursun, ya da seni Swift’e veririm.”

Bölüm 1

“Sana bundan söz etmemeliydim,” diye yakındı Daisy, o akşam Marsden salonunu bir aşağı bir yukarı adımlarken. “Seni sıkıntıya sokacak bir durum yok. Ama bunu kendime saklayamadım, yoksa patlayacağım, muhtemelen bu da senin için çok daha can sıkıcı olacak.”

Ablası başını Lord Westcliff’in omzundan kaldırdı. “Anlat bana,” dedi Lillian. Başka bir mide bulantısı dalgasını bastırarak yutkundu. “Ben sadece benden bir şey saklandığı zaman sıkıntı yaşıyorum.” Uzun kanepeye yarı uzanmış, ağzına kaşıkla limonlu buz veren Westcliff’in koluna yaslanmıştı. Yutarken gözlerini kapadı, koyu renk kirpikleri solgun yanaklarının üzerinde iyice belirginleşmiş, sivri uçlu bir hilal gibi duruyordu.

“Daha iyi misin?” diye sordu usulca Westcliff, karısının dudaklarının köşesindeki başıboş bir damlayı silerken.

Lillian başını salladı, yüzü ölü gibi solgun, bembeyazdı. “Evet, sanırım faydası oldu. Of. Oğlan olması için dua etsen iyi olur Westcliff, çünkü bir vâris için tek şansın bu. Bir daha asla böyle bir şey yaşamak istemem-”

“Ağzını aç,” dedi kocası ve biraz daha limonlu buz verdi.

Normalde Daisy Westcliffler’in özel yaşamlarının görüntüsünden etkilenirdi... Başkalarının Lillian’ı bu kadar savunmasız veya Marcus’u bu kadar nazik ve ilgili görmesi çok nadir olurdu. Ancak Daisy kendi sorunlarına öylesine dalmıştı ki, aralarındaki etkileşimin pek de farkına varmadan patladı. “Babam bana ültimatı verdi. Bu gece-”

“Bekle,” dedi usulca Westcliff, Lillian’ı tuttuğu kolunu iyice yerleştirirken. Westcliff karısını yan tarafa çevirip rahatlatırken, Lillian narin beyaz elini karnının kavisine yerleştirip ağırlığını kocasına vererek yaslandı. Kocası Lillian’ın karmakarışık abanoz rengi saçlarına doğru anlaşılmaz bir şeyler mırıldanınca, içini çekerek başını salladı.

Westcliff’in genç karısına gösterdiği hassas alakaya tanıklık eden hiç kimsenin, soğuk mizaçlı biri olarak tanınan konttaki görünür değişikliğe dikkat etmemesi mümkün değildi. Çok daha cana yakın biri olmuştu -daha fazla gülümsüyor, daha çok kahkaha atıyordu- ve uygun davranış standartları çok daha az müşkülpesent hale gelmişti. Bir bakıma, Lillian’ı karısı ve Daisy’yi baldızı olarak isteyen biri için bu iyi bir şeydi.

Westcliff’in siyah gibi görünen koyu kahverengi gözleri Daisy’ye odaklanırken hafifçe kısılmıştı. Tek kelime etmediği halde, Daisy onun bakışlarında Lillian’ı huzursuz edecek herkesten ve her şeyden koruma arzusunun okumuştunu.

Aniden Daisy babasının yaptığı haksızlıkları anlatmak için buraya koşturduğu için kendinden utandı. Sorunlarını kendisine saklamalıydı ama bunun yerine geveze bir çocuk gibi ablasına koşturmuştu. Ama sonra Lillian’ın sıcağın ve gülümseyen, kahverengi gözleri açıldı, Daisy ve ab-

lasının arasındaki mesafe boyunca binlerce çocukluk anısı sevinçli ateş böcekleri gibi dans ediyordu. Kız kardeşler arasındaki özel ilişki en korumacı kocanın bile bozamayacağı bir şeydi.

“Söyle bana,” dedi Lillian, Westcliff’in omzuna sokularak, “ne dedi canavar?”

“Mayıs sonuna kadar evlenecek birisini bulmazsam benim için bir koca seçeceğini. Ve bil bakalım kimi? Hadi tahmin et!”

“Hayal bile edemiyorum,” dedi Lillian. “Babam hiç kimseyi tasvip etmez.”

“Ah, evet, ediyor,” diye yanıtladı Daisy suratsızca. “Babamın dünyada yüzde yüz beğendiği tek bir kişi var.”

Şimdi Westcliff bile ilgiyle bakmaya başlamıştı. “Benim tanıdığım biri mi?”

“Yakında tanıyacaksınız,” dedi Daisy. “Babam ona haber yolladı. Önümüzdeki hafta geyik avı için Hampshire Malikânesine gelecek.”

Westcliff hafızasını yoklayarak Thomas Bowman’ın bahar avı için davetli listesine eklemek üzere kendisine sorduğu isimleri aklından geçirdi. “Amerikalı mı?” diye sordu. “Bay Swift mi?”

“Evet.”

Lillian gözlerini dikerek Daisy’ye boş boş baktı. Sonra tiz bir inlemeyle yüzünü Westcliff’in omzuna bastırды. Başlangıçta Daisy onun ağlayabileceğinden korkmuştu, ama Lillian’ın kendini tutamayarak kıkırdadığı hızla belli oldu. “Yok... gerçekten olmaz... ne kadar saçma... sen asla...”

“Eğer onunla sen evlenmek zorunda kalsaydın bu kadar komik bulamazdın,” dedi Daisy somurtarak.

Westcliff bir kardeştten diğere baktı. “Bay Swift’le ilgili yanlış olan ne? Babanızın anlattıklarına göre oldukça saygın bir adam gibi görünüyor.”

“Ondaki her şey yanlış,” dedi Lillian kakkahayla.

Westcliff, “Ama babanız ona değer veriyor,” dedi.

“Ah,” diye dudak büktü Lillian. “Bay Swift’in kendisini taklit etmeye çalışması ve her sözünü can kulağıyla dinlemesi babamın gururunu okşuyor.”

Kont kaşığa biraz daha limonlu buz alıp Lillian’ın dudaklarına bastırırken onun sözlerini düşünüyordu. Buz gibi sıvı boğazından aşağı inerken karısı mutlulukla inledi.

“Babanız Bay Swift’in zeki olduğunu söylerken yanılıyor mu?” diye sordu Westcliff Daisy’ye.

“Zekidir,” diye itiraf etti eşi. “Ama onunla sohbet etmek mümkün değil - binlerce soru sorar ve söylenen her şeyi içine alıp emer, ama geriye hiçbir şey vermez.”

“Belki de Swift utangaçtır,” dedi Westcliff.

Daisy artık kendini tutamayarak gülmeye başladı. “Sizi temin ederim ki Bay Swift hiç utangaç değil lordum. O-” Duraksadı, düşüncelerini sözcüklere dökmekte zorlanmıştı.

Matthew Swift’in yerleşik huyu olan soğukluğuna, çekilmez bir kendini beğenmişlik eşlik ediyordu. Ona hiç kimse bir şey anlatamazdı - her şeyi bilirdi. Daisy uzlaşmaz mizaçlı kişilerle dolu bir ailede büyüdüğü için, yaşamında katı ve tartışmacı bir kişiye daha hiç mi hiç ihtiyacı yoktu.

Ona göre Swift’in Bowmanlar’a bu kadar iyi uyum sağlaması olumlu bir puan değildi.

Belki de sevimli veya cazip herhangi bir yönü olsaydı Swift daha fazla çekilir olurdu. Ama durumu hafifletici hiçbir karakter veya şekil özelliğiyle kutsanmamıştı. Hiç-

bir mizah anlayışı, hiçbir görünür nezaket belirtisi yoktu. Üstelik çok hantal bir görüntüsü vardı: Uzun boylu ve orantısızdı, öylesine sıırım gibiydi ki, tam anlamıyla fasulye sığına benziyordu. Daisy, ceketinin geniş omuzlarında sanki içinde hiçbir şey yokmuş gibi nasıl asılı durduğunu hatırladı.

“Onda beğendiğim şeyleri listelemekten ziyade,” dedi sonunda Daisy, “onu beğenmem için hiçbir sebep olmadığını söylemek daha kolay.”

“Çekici bile değil,” diye ekledi Lillian. “Bir kemik torbası.” Westcliff’in güçlü fiziğini sessizce överek kaslı göğsünü okşadı.

Westcliff eğlenmiş görünüyordu. “Swift’in hiç iyi bir tarafı yok mu yani?”

Kız kardeşlerin ikisi de bu soruyu düşündüler. “Güzel dişleri var,” dedi Daisy sonunda istemeye istemeye.

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Lillian. “Hiç gülümsemiyor ki!”

“Onu çok sert değerlendiriyorsunuz,” diye belirtti Westcliff. “Ama Bay Swift onu son gördüğünüzden beri değişmiş olabilir.”

“Onunla evlenmeye razı olacağım kadar değişmiş olmaz,” dedi Daisy.

Lillian hararetle, “Eğer istemiyorsan, Swift’le evlenmek zorunda değilsin,” dedi kocasının kolları arasında kıpırdanarak. “Doğru değil mi Westcliff?”

Westcliff, karısının saçlarını yüzünden geri çekip düzelterek, “Evet aşkım,” diye mırıldandı.

“Ve babamın Daisy’yi benden uzaklaştırmasına izin vermeyeceksin,” diye ısrar etti Lillian.

“Elbette öyle. Böyle şeyler her zaman müzakere edilebilir.”

Kocasının yeteneklerine inancı tam olan Lillian yatıştı. “İşte,” diye mırıldandı Daisy’ye. “Endişeye gerek yok... gördün mü bak? Westcliff’in elinde...” duraksayarak iyice esnedi. “... her şey...”

Ablasının gözlerinin kapandığını görünce Daisy, sevgiyle gülümsedi. Lillian’ın başının üzerinden Westcliff’in bakışlarıyla karşılaştı ve gitmek üzere olduğunu işaret etti. Westcliff nazik bir baş işaretiyle yanıtlayarak dikkatini içgüdüsel olarak Lillian’ın uykulu yüzüne çevirdi. Ve Daisy bir gün bir erkek kendisine de sanki kollarının arasındaki bedeni çok değerli bir şeymiş gibi, bu şekilde bakar mı, diye merak etmekten kendini alamadı.

Daisy, Westcliff’in Lillian’ın hatırı için elinden gelen her şekilde kendisine yardım etmeye çalışacağından emindi. Ama babasının hiç yumuşamayan iradesini bildiğinden, kontun nüfuzuna olan inancı hafifliyordu.

Babasına tüm gücüyle direneceğini bilmesine rağmen, içinde eşitliğin kendi lehine olmayacağından yana kötü bir his vardı.

Odanın eşliğinde durup yüzünü sıkıntıyla asarak arkasındaki kanepede oturan çifte baktı. Lillian başını Westcliff’in göğsüne yaslayarak uyuyakalmıştı. Kont, Daisy’nin mutsuz bakışlarıyla karşılaşınca, sessiz bir sorgulamayla kaşını kaldırdı.

“Babam...” diye başladı Daisy, sonra da dudağını ısırıldı. Bu adam babasının iş ortağıydı. Şikâyetlerle Westcliff’e koşmak uygun olmazdı. Ama karşısındakinin sabırlı tavrı devam etmesi için cesaret verdi. “Bana bir asalak olduğumu söylüyor,” dedi. Lillian’ı rahatsız etmekten sakınarak alçak sesle konuşuyordu. “Bana dünyanın benim varlı-

ğımdan ne yarar sağladığını veya şimdiye kadar kimin için ne yaptığımı sordu.”

“Peki sen ne cevap verdin?” diye sordu Westcliff.

“Ben... söyleyecek hiçbir şey bulamadım.”

Westcliff’in kahverengi gözlerinden ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. Kanepeye yaklaşması için eliyle işaret edince Daisy itaat etti. Westcliff onu hayretler içinde bırakarak elini kendi eline aldı ve sıcak bir şekilde kavradı. İhtiyatlı kont daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı.

“Daisy,” dedi Westcliff usulca, “çoğu yaşamda büyük başarılar yoktur. Bitmez tükenmez küçük başarılar vardır. Birine iyilik yaptığında veya birinin tebessüm etmesini sağladığında, bu yaşamına bir anlam verir. Kendi değerinden asla şüphe etme küçük dostum. İçinde Daisy Bowman olmayan bir dünya kasvetli bir yer olurdu.”

Stony Cross Park’ın İngiltere’deki en güzel yerlerden biri olduğuna itiraz edecek pek kimse yoktu. Hampshire arazileri, neredeyse aşılamaz ormanlardan ustalıkla çiçeklendirilmiş nemli çayırlara, bataklıklara ve bir kayalığın üzerindeki Itchen nehrine nazır bal renkli taşlardan sağlam malikânesine kadar sonsuz çeşitliliğe sahip bir mülktü.

İhtiyar meşe ve sedir ağaçlarının dibindeki çürümüş yapraklardan oluşan halıdan fişkırان sararmış filizlere, ormanın daha karanlık kısımlarında parıldayan çam çiçeklerine kadar her yerde yaşam vardı.

Yabani çuha çiçekleri ve yaban teresi dolu çayırlarda kırmızı çekirgeler sığıyor, su yoncası çiçeklerinin beyaz yaprakları üzerinden şeffaf mavi yusuçuklar uçuşuyordu. Şimşir çalılıkların ve taze yeşil çimenlerin tatlı kokusunu taşıyan havada bahar kokusu vardı.

Lillian'ın cehennem yolculuğu diye tanımladığı on iki saatlik bir araba yolculuğundan sonra Westcliffler, Bowmanlar ve muhtelif konuklar nihayet Stony Cross Park'a ulaşmaktan memnunnardı.

Hampshire'da gökyüzünün rengi farklıydı, daha yumuşak bir maviydi ve hava mutlu bir sessizlikle doluydu. Kaldırım taşı döşeli sokaklarda tekerlek veya nal seslerinin tıkırtısı, satıcılarla dilenciler, fabrika düdükları, ya da şehirde olduğu gibi kulakları tırmalayan herhangi bir keşmekeşin gürültüsü yoktu. Burada sadece çalı çitlerdeki nar bülbüllerinin cıvıl cıvıl ötüşleri, ağaçların arasındaki yeşil ağaçkakanların takırtıları ve nehir sazlarında barınan balıkçıl kuşlarının ara ara yaptığı hamlelerinin sesi geliyordu.

Taşrayı bir zamanlar aşırı sıkıcı bulan Lillian, tekrar bölgede olmaktan çok sevinçliydi. Stony Cross Park'ın atmosferi ona iyi gelmişti ve malikâne geçirdiği ilk gecedan sonra haftalardır olmadığı kadar iyi görünüyor ve kendini harika hissediyordu. Lillian'ın hamileliği yüksek belli elbiselerle kolaylıkla gizlenemediği için, artık dışarıya toplum arasına çıkamayacağı anlamına gelen kısıtlanma sürecine giriyordu. Ancak, Lillian konuklarla etkileşimlerini küçük gruplarla kısıtlamasına rağmen kendi arazilerinde nispeten daha özgür olacaktı.

Daisy malikâne en sevdiği yatak odasına yerleştirilmekten memnundu. Güzel, şirin oda bir zamanlar şimdi kocası ve oğluyla Amerika'da oturan Lord Westcliff'in kız kardeşi Leydi Aline'e aitti. Odasının en çekici özelliği Fransa'dan getirilmiş ve yeniden kurulmuş ilave dolap bölümüydü. Bir on yedinci yüzyıl şatosundan getirilmişti ve okumak veya şekerleme yapmak için mükemmel bir divanı vardı.

Kitaplarından biriyle birlikte divanın bir köşesine kıvrılan Daisy, kendini dünyanın geri kalanından saklanmış gibi hissetti. Ah, keşke ebediyen Stony Cross'ta kalabilse ve ablasıyla yaşayabilseydi! Ama daha aklından bu düşünce geçerken bile bu şekilde asla tam olarak mutlu olamayacağını biliyordu. O kendi hayatını... kendi kocasını... kendi çocuklarını istiyordu.

Daisy hatırladığı kadarıyla annesiyle ilk kez müttefik olmuştu. İğrenç Matthew Swift'le yapılacak bir evliliği engellemek için birleşmişlerdi.

“Şu sefil genç adam,” diye bağırmişti Mercedes. “Tüm kahrolası fikirleri babanın kafasına onun soktuğundan hiç kuşku yok... hep şüphe etmişim zaten, o...”

“Ne şüphesi?” diye sordu Daisy, ama annesinin tek yaptığı, keskin bir çizgi haline gelinceye kadar dudaklarını birbirine kenetlemek oldu.

Mercedes konuk listesini kontrol ederken, Daisy'ye malikânedeki çok sayıda seçkin centilmenin kaldığını söyledi. “Doğrudan unvana aday olmasalar da, hepsi soylu ailelerden,” dedi Mercedes. “Hem hiç belli olmaz... bazen felaketler gerçekleşir... ölümcül hastalıklar veya büyük kazalar olur. Bir anda ailenin birkaç üyesi birden silinip gider ve sonra kocan gıyaben unvan sahibi olabilir!” Daisy'nin gelecekteki ailesinin başına gelecek bir felaketten medet uman Mercedes listeyi daha dikkatle okumaya başladı.

Daisy haftanın ilerleyen günlerinde gelecek olan Evie ve St. Vincent'ı görmek için sabırsızlanıyordu. Evie'yi çok özlemişti, özellikle de Annabelle bebeğiyle meşgul olduğu ve Lillian tempolu yürüyüşlerine eşlik ederken çok yavaş hareket etmeye başladığı için.

Daisy Hampshire'a varışlarının üçüncü gününde öğle-

den sonra yürüyüşü için tek başına yola koyuldu. Daha önceki pek çok ziyaretinde geçtiği, çok kullanılan bir yolu seçti. Çiçek baskılı, açık mavi muslin bir elbise ve sağlam yürüyüş ayakkabıları giymiş, hasır bir şapkayı kurdelelerinden bağlamıştı.

Daisy uzun adımlarla kına çiçekleri ve kırmızı güneş gülleriyle parıltıyan yaş çayırardan geçen çukurlu bir yolda yürürken, sorununu düşünüyordu.

Onun için bir erkek bulmak neden bu kadar zordu?

Birisine âşık olmak istemiyordu değil. Aslında bu fikre öylesine açıktı ki, şimdiye dek birisini bulmamış olması ona korkunç bir haksızlık gibi geliyordu. Denemişti! Ama hep yolunda gitmeyen bir şeyler oluyordu

Eğer adam uygun yaşta olsa, ya çok sinik ya da kendini beğenmiş oluyordu. Eğer nazik ve ilginç biriye, ya büyükbabası olacak kadar yaşlı biri oluyor ya da daima berbat kokmak veya konuşurken karşısındakinin yüzüne tükürükler saçmak gibi itici bir sorunu oluyordu.

Daisy çok güzel olmadığını biliyordu. Çok ufak tefek ve narindi, açık teninde iyice belirginleşen koyu renk gözleri ve koyu kahve saçları için övgüler almasına rağmen, pek çok kez kendisi için 'cin gibi' veya 'şeytan gibi' sözcüklerinin kullanıldığını da duymuştu. Cin gibi kadınlar hiçbir konuda, heykel gibi güzel olan veya minyatür Venüsleri andıran kadınların bulduğu talipleri cezbetmiyordu.

Ayrıca Daisy'nin kitaplarıyla çok fazla zaman geçirdiği de söyleniyordu ki bu muhtemelen doğrudu. İzin verilecek olsaydı, Daisy günlerinin çoğu zamanını okuyarak ve hayal kurarak geçirebilirdi. Hiç kuşkusuz her mantıklı aday, Daisy'nin ev idaresinin yanı sıra yakın dikkat gerek-

tiren görevlerde de işe yarar bir eş olmayacağına karar verirdi. Ve talip bu varsayımında haklı da olurdu.

Kilerdeki malzemeler veya çamaşır günü için ne kadar sabun sipariş edileceği gibi konular Daisy'nin umurunda bile değildi. Romanlar, şiirler ve tarih daha çok ilgisini çeki-yordu, tüm bunlar pencereden boş boş dışarıyı seyrettiği uzun hayallerini besliyordu. Hayallerinde heyecan dolu maceralara atılıyor, uçan halılarda seyahat ediyor, yabancı okyanusları aşıyor, tropikal adalarda hazine arıyordu.

Ve Daisy'nin düşlerinde nefes kesici centilmenler, okuduğu hikâyelerden esinlendiği cesur kahramanlar ve soylu talipler vardı. Bu hayali erkekler sıradan olanlardan çok daha heyecan uyandırıcı ve ilginçlerdi... çok güzel edebi sözler söylüyorlardı, kılıç dövüşleri ve düelloda ustaydılar ve sevdikleri kadınları zevkten bayılacak hale getirecek şekilde öpüyorlardı.

Tabii ki Daisy böyle erkeklerin gerçek olduğunu düşünecek kadar saf değildi, ama kafasındaki tüm bu romantik görüntülerle kıyaslandıklarında gerçek hayattaki erkekler korkunç bir şekilde... şey, sıkıcı geliyorlardı.

Daisy başının üzerinde ağaçlardan oluşan şemsiyeden süzülen parlak huzmeli ılık güneş ışığına bakarak, 'Tavan Arasındaki Kız Kurusu' adında canlı bir halk ezgisi söylemeye başladı:

*Gel zengin adam, gel fakir adam,
Aptal veya zeki gel,
Nasıl erkek olursan ol gel!
Acıdığın için evlenmez misin?*

Kısa süre sonra hedeflediği yere vardı - onun ve diğer süs bitkilerinin daha önce birkaç kez ziyaret ettiği, bir kay-

naktan beslenen bir kuyu. Bir dilek kuyusu. Yerel halka göre kuyuda, içine bir toplu iğne atacak olursanız dileğini- zi yerine getirecek bir ruh yaşıyordu. Tek tehlike çok yakın durmaktı, çünkü kuyunun ruhu kendi eşi olarak ebediyen onunla yaşamanız için sizi aşağıya çekebilirdi.

Önceki gelişlerinde Daisy arkadaşları adına dileklerde bulunmuştu - ve hepsi gerçekleşmişti. Şimdi kendisi için biraz sihre ihtiyacı vardı.

Daisy bonesini yavaşça yere bırakarak, çamurlanmış deliğe yaklaştı ve bulanık suya baktı. Elini yürüyüş elbisesinin cebine sokup üstü iğne dolu bir kâğıt parçası çıkardı.

“Kuyunun hayaleti,” dedi sohbet eder gibi, “istediğimi sandığım tarzda bir koca bulma konusunda şansım yaver gitmediği için, bu konuyu sana bırakıyorum. Hiçbir koşul, hiçbir şart yok. Benim dilediğim... bana göre olan adam. Açık fikirli olmaya hazırım.”

İğneleri kâğıttan ikişer üçer çekerek kuyunun içine attı. Metal şeritler havada pırl pırl parlayarak çalkantılı suya çarptıktan sonra bulanık yüzeyin altına kaydılar.

“Bu iğnelerin hepsinin aynı dilek için değerlendirilmesini isterdim,” dedi kuyuya. Yoğunlaşarak, uzun bir süre gözleri kapalı durdu. Havada bir sineği yakalamak için saldıran zeytin yeşili bir bülbülün sesi ve bir yusufluğun vızıltısı, suyun sesini hafifçe bastırıyordu.

Arkasında ani bir gürültü oldu, sanki dallara basan bir ayak çıtırtısı gibiydi.

Dönünce Daisy, kendisine doğru gelen bir erkek gölgesi gördü. Sadece birkaç metre ötesindeydi. Yalnız olduğunu zannederken birisinin bu kadar yakınında olduğunu keşfetmenin şoku kalbinin rahatsız bir şekilde fazladan birkaç kez atmasına neden olmuştu.

Biraz daha genç görünse de arkadaşı Annabelle'in kocası kadar uzun boylu ve kaslıydı, muhtemelen henüz otuzunda yoktu. "Bağışlayın," dedi alçak sesle Daisy'nin yüzündeki ifadeyi görünce. "Sizi korkutmak istememiştim."

"Ah, korkutmadınız ki," diye yalan söyledi neşeyle, nabız hâlâ düzelmemişti. "Ben sadece biraz... şaşırdım."

Genç adam, elleri cebinde rahat rahat sallanarak yaklaştı. "Malikâneye birkaç saat önce geldim," dedi. "Sizin buralarda yürüyüş yapmaya çıktığınızı söylediler."

Oldukça tanıdık gelmişti. Daisy'ye sanki kendisini tanımamasını bekliyormuş gibi bakıyordu. Daisy daha önceden tanışmış olduğu birini unutma durumunun, daima beraberinde getirdiği üzücü savunma telaşını hissetti.

"Siz Lord Westcliff'in misafiri misiniz?" diye sordu umutsuzca kim olduğunu çıkarmaya çalışarak.

Adam ona meraklı bir bakış fırlatarak hafifçe gülümse-di. "Evet Bayan Bowman."

Adını biliyordu. Daisy ona artan bir şaşkınlıkla baktı. Bu kadar çekici bir erkeği nasıl untabildiğini hayal bile edemiyordu. Yüz hatları kuvvetli ve keskin hatlıydı, güzel denemeyecek kadar erkeksi, sıradan olamayacak kadar çarpıcıydı. Gözleri sabah sefası gibi koyu gök mavisiydi ve güneş yanığı teni, gözlerini iyice belirginleştirmişti. Onda olağandışı bir şeyler, engellenmesi imkânsız türden bir canlılık vardı, gücü öylesine yoğundu ki neredeyse Daisy'nin bir adım geriye çekilmesine sebep oluyordu.

Genç adam Daisy'ye bakmak için başını eğince, parlak koyu kahverengi saçlarının üzerinden kızıl kahverengi bir parıltı geçti. Kalın saç lüleleri Avrupalıların tercih ettiğinden ziyade, saç diplerine yakın bir şekilde kesilmişti. Amerikan stilindeydi. Düşünülecek olursa, Amerikan aksanıy-

la konuşmuştu. Ve Daisy'nin aldığı o taze, temiz koku... eğer yanlış algılamadıysa, şeyin kokusuydu... Bowman sabunu muydu?

Daisy aniden onun kim olduğunu anladı. Neredeyse dizlerinin bağı özölüyordu.

“Siz,” diye fısıldadı, Matthew Swift'in yüzüne dikkatle bakınca şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılmıştı.